

دانشگاه گوارزی و منابع طبیعی گنجان

مجله پژوهش‌های تولید گیاهی
جلد شانزدهم، شماره اول، ۱۳۸۸
www.gau.ac.ir/journals

تأثیر نوع و مقدار مصرف تعدادی از آفت‌کش‌های پرمصرف بر رشد و تثبیت بیولوژیک نیتروژن در سویا

*ابراهیم زینلی^۱، افشین سلطانی^۲، سرا... گالشی^۳ و محمد نبوی محلی^۳

^۱مربی گروه زراعت، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان، ^۲استاد گروه زراعت، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان، ^۳دانش‌آموخته کارشناسی ارشد گروه زراعت، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان
تاریخ دریافت: ۸۶/۴/۱۸؛ تاریخ پذیرش: ۸۸/۲/۲۹

چکیده

مطالعه حاضر به منظور بررسی تأثیر تعدادی از آفت‌کش‌های پرمصرف در استان گلستان بر رشد و تثبیت بیولوژیک نیتروژن در سویا (*Glycine max (L.) Merr.*) انجام شد. آزمایش با سه فاکتور نوع آفت‌کش (شامل ۱۰ نوع علف‌کش، حشره‌کش و کنه‌کش)، مقدار مصرف آفت‌کش (به میزان توصیه شده و دو برابر آن) و رقم سویا (سحر و ویلیامز) در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی با هشت تکرار به صورت فاکتوریل در گلدان به اجرا درآمد. نتایج نشان داد که هر سه فاکتور یاد شده بر وزن خشک کل بوته (TDW)، وزن خشک برگ (LDW)، درصد نیتروژن (N درصد) و پروتئین (PR درصد)، مقدار کل نیتروژن (TN) و میزان تثبیت بیولوژیک نیتروژن (BNF) در بوته در سطح احتمال یک درصد تأثیر گذاشته است. هم‌چنین، اثرات متقابل بین سطوح دو فاکتور نوع و مقدار مصرف آفت‌کش معنی‌دار بود. براساس نتایج می‌توان آفت‌کش‌های مورد آزمایش را به سه گروه تقسیم نمود، الف) علف‌کش پس‌رویشی گالانت سوپر و حشره‌کش آدمیرال که مصرف آن‌ها حتی به میزانی بیش از مقدار توصیه شده (تا دو برابر) بر TN و BNF تأثیر منفی ندارد، ب) علف‌کش پس‌رویشی بازاگران، حشره‌کش دورسبان و کنه‌کش‌های اومایت و نئورن که مصرف آن‌ها به میزان توصیه شده بر TN و

* مسئول مکاتبه: e.zeinali@yahoo.com

BNF تأثیر منفی ندارد اما در صورت مصرف به میزان بیش از مقدار توصیه شده (دو برابر) موجب کاهش TN و BNF می‌شوند، و ج) علف‌کش‌های پیش‌کاشتی ترفلان و سونالان، علف‌کش پس‌رویشی فوزیلید و حشره‌کش - کنه‌کش نوواکرون که حتی در صورت مصرف به میزان توصیه شده بر TN و BNF تأثیر منفی می‌گذارند. نتایج این مطالعه بر اهمیت نوع آفت‌کش انتخاب شده و مقدار مصرف آفت‌کش‌ها تأکید می‌نمایند. بین دو رقم مورد مطالعه، رقم ویلیامز (رشد- نامحدود) به لحاظ کلیه صفات به استثنای N درصد و PR درصد بر رقم سحر (رشد- محدود) برتری داشت.

واژه‌های کلیدی: آفت‌کش، تثبیت بیولوژیک نیتروژن، رشد، سویا

مقدمه

سویا به‌طور گسترده در استان گلستان کشت می‌شود. این گیاه زراعی می‌تواند بخش قابل توجهی (تا ۷۵ درصد) از نیازهای نیتروژنی خود را از طریق برقراری رابطه هم‌زیستی با باکتری *Bradyrhizobium japonicum* تأمین نماید. خودکفایی نسبی گیاه سویا از نظر نیتروژن امکان زراعت این گیاه بدون مصرف کودهای شیمیایی نیتروژنی یا با مصرف مقادیر بسیار کم این کودها را فراهم ساخته است. بهره‌گیری از این ویژگی در سطح وسیع به‌عنوان یک اقدام عملی در راستای افزایش پایداری اکوسیستم‌های زراعی و کاهش زیان‌های زیست-محیطی، اقتصادی و اجتماعی ناشی از مصرف بی‌رویه کودهای شیمیایی نیتروژنی بسیار مهم است.

از سوی دیگر، علف‌کش و سایر آفت‌کش‌ها به‌طور گسترده در طول فصل رشد سویا مورد استفاده قرار می‌گیرند. مطالعات متعدد حاکی از تأثیر آفت‌کش‌ها و به‌ویژه علف‌کش‌ها بر رشد، BNF و ویژگی‌های مرتبط با آن‌ها در بقولات می‌باشند (فرر و همکاران، ۱۹۸۶؛ ملدهاوی و همکاران، ۱۹۹۳؛ ردی، ۲۰۰۱؛ کینگ و همکاران، ۲۰۰۱؛ زابلوتوویچ و ردی، ۲۰۰۴؛ فاکس و همکاران، ۲۰۰۷). این تأثیر به عوامل متعددی همچون نوع و میزان مصرف آفت‌کش، سویه باکتری، ژنوتیپ گیاه میزبان و محیط بستگی دارد (کاست و استراک‌مایر، ۱۹۷۱؛ دونیگان و همکاران، ۱۹۷۲؛ ماک‌رایبی و الکساندر، ۱۹۶۵؛ بوهرلر و همکاران، ۱۹۹۲؛ پاچیولو و همکاران، ۲۰۰۸). یافته‌های فاکس و همکاران (۲۰۰۷) نشان داد که آفت‌کش‌ها و آلاینده‌های محیطی دیگر بر نفوذ باکتری‌های هم‌زیست به بافت ریشه گیاهان میزبان تأثیر بازدارنده داشته و گره‌بندی، فعالیت نیتروژناز و عملکرد گیاه را کاهش می‌دهد. آن‌ها در مطالعات

خود موفق شدند ایجاد اختلال در فرآیندهای شناسایی باکتری-میزبان، فرآیندهای پیش از سرایت، توسط آفت‌کش‌ها و آلاینده‌های دیگر را اثبات نمایند. مالیک و تسفای (۱۹۸۵) تأثیر تعدادی از آفت‌کش‌ها را در دو مقدار مصرف شامل مقدار توصیه شده و پنج یا ده برابر مقدار توصیه شده بر گره‌بندی، احیای استیلن، مقدار نیتروژن کل و رشد ریشه و بخش هوایی سویا مطالعه نموده و بیشترین اثرات منفی را برای علف‌کش‌ها و کمترین اثرات منفی را برای قارچ‌کش‌ها گزارش کردند. حشره‌کش‌های مورد مطالعه به لحاظ تأثیر بر صفات یاد شده بینابین دو گروه دیگر قرار داشتند. نتایج این مطالعه حاکی از افزایش اثرات منفی آفت‌کش‌ها به‌ویژه علف‌کش‌ها و بعضی از حشره‌کش‌ها با افزایش مقدار مصرف آنها، و همچنین متفاوت بودن حساسیت صفات مورد بررسی به انواع و مقادیر مصرف آفت‌کش‌ها بود. یافته‌های آزمایش آن‌ها با نتایج آزمایش چامبر و مانتز (۱۹۸۲) مطابقت دارد. ایشان، بی‌ضرر بودن پی‌سی‌ان‌بی و تأثیر مضر کاپتان بر گره‌بندی سویا را در آزمایش‌های مزرعه‌ای گزارش کردند. این دو قارچ‌کش بر هم‌زیستی *Rhizobium phaseoli* و لوبیا (*Phaseolus vulgaris*) نیز تأثیر مشابهی داشتند (گراهام و همکاران، ۱۹۸۰). با این وجود، کارلی و بورتون (۱۹۷۵) دریافتند که تیمار بذر به‌وسیله پی‌سی‌ان‌بی همراه با مصرف ماده تلقیح تورب بر گره‌بندی و بقای *R. japonicum* روی بذور سویا تأثیر بازدارنده دارد. یافته‌های پاچوللو و همکاران (۲۰۰۸) نیز حاکی از وابستگی تأثیر سمی آرسنیک بر هم‌زیستی سینوریزوبیوم-یونجه به غلظت آرسنیک بود. زابلوتوویچ و ردی (۲۰۰۴) طی آزمایش‌های مزرعه‌ای و گلخانه‌ای اثرات منفی گلایفوسیت بر گره‌بندی، مقدار لگ‌هموگلوبین و فعالیت نیتروژناز را در سویای مقاوم به گلایفوسیت گزارش کردند. این مطالعات پتانسیل کاهش BNF در این نوع سویا را آشکار کردند. با این حال، کاهش عملکرد دانه ناشی از کاهش BNF اثبات نگردید. گار (۱۹۸۰) یافته‌های تعداد زیادی از تحقیقات انجام شده در زمینه تأثیر آفت‌کش‌ها بر تثبیت بیولوژیک نیتروژن در لگوم‌ها را مرور نمود. اگرچه او مدارکی در حمایت از این تئوری یافت که "کاهش گره‌بندی و BNF در بقولات ناشی از اثرات علف‌کش بر گیاه میزبان می‌باشد"، وی نتیجه‌گیری کرد که: آفت‌کش‌ها می‌توانند بر ریزوبیوم‌ها و گره‌بندی لگوم‌ها نیز تأثیر بگذارند و علف‌کش‌های خانواده دی‌نیتروآنیلین‌ها همچون ترفلان می‌توانند از رشد باکتری‌های ریزوبیوم و فرآیند گره‌بندی ممانعت کنند. پیترز و بن‌زیبیا (۱۹۷۹) نیز اثر منفی علف‌کش‌ها بر BNF را به تأثیر مخرب آن‌ها بر گیاه میزبان نسبت دادند. بسیاری از مطالعات مرور شده حاکی از تأثیر منفی علف‌کش‌ها بر تثبیت بیولوژیک نیتروژن می‌باشند. با این حال، به‌نظر می‌رسد

که مدارک معدودی وجود دارد که نشان دهند این اثرات به کاهش عملکرد گیاه زراعی منتهی می‌شوند.

بولیچ و همکاران (۱۹۸۸) تأثیر منفی مقادیر مختلف مصرف علف‌کش‌های تریفلورالین و پندی متالین را بر تعدادی از ویژگی‌های مرتبط با BNF گزارش کردند. در این آزمایش، اثرات بازدارنده علف‌کش‌ها بر گره‌بندی و BNF، تشکیل بذر در گیاه بی‌تأثیر بود چرا که در هیچ یک از سال‌های آزمایش عملکرد دانه کاهش نیافت. برخلاف بیشتر محققان که نتایجی همانند بولیچ و همکاران (۱۹۸۸) را گزارش کرده‌اند پارکر و دولر (۱۹۷۶) دریافتند که مصرف تریفلورالین عملکرد دانه را کاهش داد. جالب این‌که در مطالعه پروستکو و مید (۱۹۹۳) علف‌کش بازاگران موجب بهبود گره‌بندی، BNF و نیتروژن گیاه شد. دوک و همکاران (۲۰۰۳) با توجه به مشاهده گلایفوسیت در بذور سویا تأثیر این علف‌کش بر رشد و عملکرد دانه سویاهای مقاوم به گلایفوسیت را محتمل دانستند. مارتسون و نیلسون (۱۹۸۹) تأثیر کلروسولفورون بر رشد، توانایی سرایت و کارایی هم‌زیستی باکتری‌های هم‌زیست یونجه و شبدر قرمز را گزارش نمودند. با این حال، رنی و دوبتز (۱۹۸۴) در آزمایشی تأثیر سه قارچ‌کش و چهار علف‌کش پیش-کاشتی و یک علف‌کش پس‌رویشی بر گره‌بندی و تثبیت نیتروژن در سویا را مطالعه کردند. ایشان نتیجه گرفتند که آفت‌کش‌های مورد مطالعه تأثیری بر گره‌بندی و BNF، و در نتیجه عملکرد دانه نداشتند.

در زمینه تأثیر آفت‌کش‌های مورد استفاده در زراعت سویا در ایران گزارشی وجود ندارد. از این‌رو، این آزمایش به‌منظور بررسی تأثیر تعدادی از آفت‌کش‌ها (حشره‌کش‌ها، کنه‌کش‌ها و علف‌کش‌های) پرمصرف در استان گلستان بر رشد و تثبیت بیولوژیک نیتروژن در دو رقم سویا انجام شد.

مواد و روش‌ها

این آزمایش به‌صورت فاکتوریل در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی با هشت تکرار در پردیس جدید دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان واقع در عرض جغرافیایی ۳۶ درجه و ۸۵ دقیقه شمالی و طول جغرافیایی ۵۴ درجه و ۲۷ دقیقه شرقی انجام شد. نوع آفت‌کش، مقدار مصرف آفت‌کش و رقم سویا سه فاکتور این آزمایش بودند. آفت‌کش‌های مورد استفاده شامل علف‌کش‌های پیش از کاشت ترفلان (تریفلورالین)، سونالان (اتال فلورالین)، علف‌کش‌های پس‌رویشی گالانت سوپر (هالوکسی فوپ-پی - متیل)، فوزیلید (فلوآزیفوپ- بوتیل) و بازاگران (بتازون)، و حشره‌کش‌های نوواکرون

(مونوکروتوفوس)، آدمیرال (پیریپروکسیفن) و دورسبان (کلرپیریفوس) و کنه‌کش‌های اومایت (پروپارزیت) و نئورون (بروموپروپیلات)، فاکتور مقدار مصرف آفت‌کش شامل دو سطح مصرف آفت‌کش به مقدار توصیه شده و دو برابر مقدار توصیه شده و یک شاهد (عدم مصرف آفت‌کش)، و فاکتور رقم شامل دو رقم سحر (پرشینگ) دارای تیپ رشد محدود و ویلیامز دارای تیپ رشد نامحدود بودند. گلدان‌های مورد استفاده سیاه رنگ (نفوذناپذیر نسبت به نور)، به قطر ۲۲ سانتی‌متر و حجم ۵/۵ لیتر بودند که با ۵ کیلوگرم خاک (براساس وزن خشک) دارای بافت لوم سیلت شامل ۲۵ درصد رس، ۲۵ درصد شن و ۵۰ درصد سیلت پر شدند. تیمارهای علف‌کش‌های پیش از کاشت ترفلان و سونالان در دو مقدار مصرف یاد شده سه روز قبل از کاشت بذور در گلدان‌ها اعمال گردیدند. کاشت بذور در گلدان‌ها پس از مرطوب کردن بذور با محلول آب و شکر (حاوی ۱۰ درصد شکر) و مایه‌زنی آن‌ها با باکتری *Bradyrhizobium japonicum* در ۲۵ خرداد انجام شد. برای اطمینان، در هر گلدان ۵ عدد بذر سالم مایه‌زنی شده کشت گردید، و گلدان‌ها در شرایط عادی (خارج از گلخانه) قرار داده شدند. به‌منظور محاسبه مقدار BNF در شرایط عدم مصرف آفت‌کش و در نهایت برآورد میزان تأثیر آفت‌کش‌های مورد استفاده بر BNF، دو شاهد عدم مصرف آفت‌کش یکی بدون و یکی با مایه‌زنی بذور با باکتری در نظر گرفته شد. برای محاسبه مقدار نیتروژن تثبیت شده از روش تفاضل نیتروژن (هاردرسون و دانسون، ۱۹۹۳) استفاده شد. تعداد بوته در هر گلدان در مرحله نمو V_۱ (فهر و کاوینس، ۱۹۸۰) به ۲ عدد و در مرحله V_۲ به یک بوته در گلدان تقلیل یافت. لازم است یادآوری شود که به هنگام تنک کردن، یکنواختی بوته‌های گلدان‌ها مورد توجه قرار گرفت. هم‌چنین، در طول مدت انجام آزمایش رطوبت خاک گلدان در حد مطلوب حفظ گردید. تیمارهای حشره‌کش‌ها، کنه‌کش‌ها و علف‌کش‌های پس از کاشت ۳۰ روز پس از کاشت اعمال شدند. برای اعمال آفت‌کش‌ها از محلول‌پاش دستی استفاده شد. محلول‌پاشی آفت‌کش‌ها در هنگام غروب انجام شد. در مرحله R_۳ (فهر و کاوینس، ۱۹۸۰) نمونه‌گیری نهایی انجام و وزن خشک برگ در بوته، وزن خشک کل بوته، تعداد گره و ارتفاع ساقه اصلی اندازه‌گیری شد. هم‌چنین، برای تعیین میزان نیتروژن، بوته‌های خشک شده (شامل تمام اندام‌های هوایی گیاه) کاملاً پودر شده و پس از تهیه نمونه‌های ۲ گرمی، میزان نیتروژن بافت گیاه به روش کج‌لدال در آزمایشگاه مرکز تحقیقات منابع طبیعی و امور دام استان گلستان تعیین گردید. بدین ترتیب N^۱ درصد، PR^۱ درصد

1- Nitrogen

2- Protein Percent

و ^{1}TN درصد محاسبه شد. در ضمن، برای تجزیه واریانس داده‌ها و مقایسه میانگین‌ها از نرم‌افزار SAS (سلطانی، ۱۹۹۹) و برای ترسیم نمودارها از نرم‌افزار Excel استفاده شد.

نتایج

وزن خشک: نتایج تجزیه واریانس داده‌های ^{2}LDW و ^{3}TDW مشابه بود. از این رو، نتایج به‌دست آمده در مورد این دو صفت با هم ارایه می‌شود. تجزیه واریانس داده‌ها نشان می‌دهد که هر سه فاکتور آزمایش در سطح احتمال یک درصد بر LDW و TDW تأثیر گذاشته‌اند ضمن این که بین سطوح دو فاکتور نوع آفت‌کش و مقدار مصرف آفت‌کش اثر متقابل معنی‌داری ($P=0/01$) مشاهده می‌شود اما سایر اثرات متقابل به لحاظ آماری معنی‌دار نبوده‌اند (جدول ۱). در بین آفت‌کش‌ها بیشترین میانگین LDW و TDW مربوط به علف‌کش پس‌رویشی گالانت سوپر بود که اختلاف معنی‌داری با شاهد عدم مصرف آفت‌کش و همچنین حشره‌کش آدمیرال نداشت ولی اختلاف آن با سایر آفت‌کش‌ها معنی‌دار بود. LDW و TDW در تیمارهای کنه‌کش نئورون و حشره‌کش دورسبان پس از آدمیرال در ردیف‌های سوم و چهارم قرار داشت که به لحاظ آماری بین این دو آفت‌کش و حشره‌کش آدمیرال و همچنین به لحاظ LDW با کنه‌کش اوامیت - که در ردیف پنجم قرار گرفت - اختلاف معنی‌داری مشاهده نشد. حشره‌کش نوواکرون، علف‌کش‌های پس‌رویشی بازاگران و فوزیلید و علف‌کش‌های پیش‌کاشتی سونالان و ترفلان از نظر LDW و TDW با یکدیگر و با سایر تیمارها اختلاف معنی‌داری داشته و در ردیف‌های پنجم تا دهم قرار گرفتند. به‌طور کلی، میانگین LDW از $4/97$ گرم در تیمار علف‌کش قبل از کاشت ترفلان تا $7/12$ گرم در تیمار گالانت سوپر و میانگین TDW از $8/96$ گرم در تیمار ترفلان تا $13/02$ گرم در تیمار گالانت سوپر متغیر بود (جدول ۲).

نتیجه مقایسه‌های گروهی آفت‌کش‌های مورد آزمایش در مورد LDW و TDW نشان‌گر آن است که کمترین تأثیر منفی مربوط به دو گروه کنه‌کش‌ها و حشره‌کش‌ها بود که اختلاف معنی‌داری بین آن‌ها مشاهده نشد و LDW و TDW در آن‌ها بیش از علف‌کش‌های پس‌رویشی و قبل از کاشت بود. از نظر این صفت‌ها، علف‌کش‌های پس‌رویشی در مرتبه بعدی قرار گرفتند علی‌رغم این که کم‌خسارت‌ترین آفت‌کش مورد استفاده، گالانت سوپر، در بین آن‌ها قرار داشت (جدول ۳).

1- Total Nitrogen

2- Leaf Dry Weight

3- Total Dry Weight

به هر حال، بیشترین کاهش در وزن خشک برگ و کل بوته در تیمارهای علف‌کش‌های قبل از کاشت اتفاق افتاد. نتایج (داده‌ها ارایه نشده‌اند) نشان می‌دهند که اگر علف‌کش‌ها بر اساس نحوه حرکت در گیاه به دو گروه تماسی (بدون حرکت یا با حرکت محدود) و قابل انتقال از طریق سیستم آوندی (سیستمیک) تقسیم شوند، میانگین LDW و TDW و سایر صفات اندازه‌گیری شده در این دو گروه بسیار نزدیک خواهد بود و نحوه حرکت (در مورد آفت‌کش‌های مورد استفاده در این آزمایش) تأثیری بر صفات اندازه‌گیری شده نخواهد داشت. از این‌رو، از ارایه نتایج بر این اساس صرف‌نظر می‌شود.

هم‌چنان که داده‌های جدول ۴ نشان می‌دهند افزایش مصرف آفت‌کش‌ها کاهش معنی‌دار LDW و TDW را در پی داشته است، LDW در شرایط عدم مصرف آفت‌کش‌ها ۷/۱۴ گرم در بوته بود که تحت تأثیر مصرف آفت‌کش‌ها به مقدار توصیه شده و دو برابر آن به ترتیب به ۶/۴۴ و ۵/۶۱ گرم تقلیل یافت که مقایسه میانگین‌ها حاکی از اختلاف معنی‌دار دو سطح مصرف آفت‌کش‌ها با یکدیگر و با شاهد می‌باشد. تأثیر مصرف آفت‌کش‌ها بر TDW نیز از همین روند پیروی نموده است. در مقایسه بین دو رقم مورد آزمایش نیز میانگین LDW و TDW در رقم ویلیامز به‌طور معنی‌داری بیش از رقم سحر بود.

جدول ۱- میانگین مربعات تأثیر انواع آفت‌کش، مقدار مصرف آفت‌کش، رقم سویا و اثرات متقابل آن‌ها بر وزن خشک برگ (LDW؛ گرم در بوته)، وزن خشک کل (TDW؛ گرم در بوته)، درصد نیتروژن در ماده خشک (N درصد)، مقدار کل نیتروژن در بوته (گرم در بوته؛ TN) و درصد پروتئین (PR؛ درصد) در بافت سویا.

منابع تغییر	درجه آزادی	LDW	TDW	N درصد	TN	PR درصد
نوع آفت‌کش	۹	۳۰/۱۶۰**	۱۰۴/۴۵۹**	۰/۲۸۶۲**	۲۰۵۵۳/۴۷**	۱۱/۱۸۷**
مقدار مصرف	۲	۹۳/۰۷۶**	۳۳۵/۹۱۶**	۰/۷۷۶۷**	۶۲۷۱۱/۹۴**	۳۰/۴۳۳**
رقم	۱	۱۳۴/۹۲۷**	۵۹۰/۷۲۰**	۲/۴۰۳۵**	۷۱۷۰۵/۵۰**	۹۳/۷۵۹**
آفت‌کش * مقدار مصرف	۱۸	۹/۱۶۵**	۳۱/۹۰۸**	۰/۰۸۶۲**	۶۵۶۲/۳۹**	۳/۳۶۹**
نوع آفت‌کش × رقم	۹	۰/۰۲۸۱۷ ^{ns}	۰/۰۵۷۷ ^{ns}	۰/۰۰۴۲۳ ^{ns}	۲۷/۰۲۷ ^{ns}	۰/۱۶۶۱ ^{ns}
مقدار مصرف × رقم	۲	۰/۰۹۱۴۳ ^{ns}	۰/۱۲۲ ^{ns}	۰/۰۰۸۲۲ ^{ns}	۱۱۲/۳۴۸ ^{ns}	۰/۳۳۳۴ ^{ns}
آفت‌کش × مقدار مصرف × رقم	۱۸	۰/۰۱۳۷۶ ^{ns}	۰/۰۶۲۹ ^{ns}	۰/۰۰۱۴۶ ^{ns}	۱۰/۵۱۸ ^{ns}	۰/۰۵۶۹۶ ^{ns}
اشتباه	۴۲۰	۰/۰۷۴۶۱	۰/۲۴۷۳	۰/۰۱۴۶۵	۶۸/۷۵۵	۰/۵۷۲۶

** تأثیر معنی‌دار در سطح ۱ درصد، * تأثیر معنی‌دار در سطح ۵ درصد، ^{ns} تأثیر معنی‌دار نمی‌باشد.

جدول ۲- مقایسه میانگین‌های وزن خشک برگ (LDW؛ گرم در بوته)، وزن خشک کل (TDW؛ گرم در بوته)، درصد نیتروژن در ماده خشک (N درصد)، مقدار کل نیتروژن در بوته (گرم در بوته؛ TN)، درصد پروتئین (PR درصد)، میزان تثبیت بیولوژیک نیتروژن (BNF؛ میلی گرم در بوته) و درصد کاهش تثبیت بیولوژیک نیتروژن نسبت به شاهد با باکتری (RBNF) در ارقام سویا تحت تأثیر آفت‌کش‌های مورد استفاده.

تیما	LDW	TDW	N (درصد)	TN	PR (درصد)	BNF	RBNF (درصد)
شاهد	۷/۱۴ ^a	۱۳/۰۴ ^a	۲/۸۶۳ ^c	۳۸۰/۲۱ ^a	۱۷/۸۹۵ ^a	۲۶۸/۴۰ ^a	-
ترفلان	۴/۹۷ ^h	۸/۹۶ ^h	۳/۲۰۶ ^a	۲۸۵/۵۸ ^g	۲۰/۰۳۵ ^a	۱۷۳/۷۷ ^g	۳۵/۲۶
سونالان	۵/۱۹ ^g	۹/۴۲ ^g	۳/۱۵۹ ^a	۲۹۸/۸۰ ^f	۱۹/۷۴۷ ^a	۱۸۶/۹۹ ^f	۳۰/۳۳
گلانت سوپر	۷/۱۲ ^a	۱۳/۰۲ ^a	۲/۸۶۵ ^d	۳۷۹/۶۹ ^a	۱۷/۹۰۸ ^d	۲۶۷/۸۹ ^a	۰/۲۰
فوزیلید	۵/۸۱ ^f	۱۰/۶۱ ^f	۳/۰۷۱ ^b	۳۲۹/۷۴ ^e	۱۹/۱۹۱ ^b	۲۱۷/۹۳ ^e	۱۸/۸
بازاگران	۶/۴۱ ^e	۱۱/۶۹ ^e	۲/۹۷۲ ^c	۳۵۱/۶۱ ^d	۱۸/۵۷۷ ^c	۲۳۹/۸۰ ^d	۱۰/۶۶
نواکرون	۶/۶۵ ^d	۱۲/۰۸ ^d	۲/۹۱۷ ^{cd}	۳۵۸/۹۹ ^c	۱۸/۲۲۹ ^{cd}	۲۴۷/۱۹ ^c	۷/۹۰
آدمیرال	۷/۰۳ ^{ab}	۱۲/۸۴ ^{ab}	۲/۹۰ ^{cd}	۳۷۹/۶۶ ^a	۱۸/۱۲۶ ^{cd}	۲۶۷/۸۶ ^a	۰/۲۰
دورسبان	۶/۹۲ ^{bc}	۱۲/۶۷ ^b	۲/۸۷۹ ^d	۳۷۰/۳۷ ^b	۱۷/۹۹۳ ^d	۲۵۸/۵۷ ^b	۳/۶۶
اومایت	۶/۸۹ ^c	۱۲/۴۳ ^c	۲/۹۰۱ ^{cd}	۳۶۷/۹۸ ^b	۱۸/۱۶۰ ^{cd}	۲۵۶/۱۷ ^b	۴/۵۶
نئورون	۶/۹۸ ^{bc}	۱۲/۷۴ ^b	۲/۸۶۷ ^d	۳۷۲/۶۶ ^b	۱۷/۹۲۰ ^d	۲۶۰/۸۶ ^b	۲/۸۱
LSD (۰/۰۵)	۰/۱۰۹۶	۰/۱۹۹	۰/۰۷۹۹	۵/۴۷۲	۰/۴۹۹۴	۵/۴۷۲	-

در هر ستون میانگین‌های دارای حروف مشترک فاقد اختلاف معنی‌دار در سطح ۵ درصد براساس آزمون LSD هستند.

درصد نیتروژن و پروتئین در بافت گیاهی: N و PR درصد در بافت گیاهی - که از ضرب درصد نیتروژن در عدد ثابت ۶/۲۵ به دست می‌آید- به طور معنی‌داری ($P=0/01$) تحت تأثیر هر سه فاکتور آزمایش و اثرات متقابل بین سطوح دو فاکتور نوع و مقدار مصرف آفت‌کش قرار گرفتند (جدول ۱). همچنان که میانگین‌ها نشان می‌دهند تغییرات N درصد و PR درصد کمتر از TDW و روند تغییرات N درصد و PR درصد عکس ماده خشک بود به طوری که بیشترین N درصد در تیمارهای مصرف ترفلان و سونالان (به ترتیب ۳/۲۱ و ۳/۱۶ درصد) و کمترین آن در تیمار گلانت سوپر (۲/۸۶۵ درصد) مشاهده شد (جدول ۲).

جدول ۳- مقایسه میانگین‌های *وزن خشک برگ (LDW؛ گرم در بوته)، وزن خشک کل (TDW؛ گرم در بوته)، درصد نیتروژن در ماده خشک (N درصد)، مقدار کل نیتروژن در بوته (گرم در بوته؛ TN)، درصد پروتئین (PR درصد)، میزان تثبیت بیولوژیک نیتروژن (BNF؛ میلی‌گرم در بوته) و درصد کاهش تثبیت بیولوژیک نیتروژن نسبت به شاهد با باکتری (RBNF) در چهار گروه آفت‌کش مورد آزمایش.

تیما	LDW	TDW	N درصد	TN	PR درصد	BNF	RBNF (درصد)
علف‌کش‌های قبل از کاشت	۵/۰۸ ^c	۹/۱۹ ^c	۳/۱۸۳ ^a	۲۹۲/۱۹ ^c	۱۹/۸۹۱ ^a	۱۸۰/۳۸۳ ^c	۳۲/۷۹ ^a
علف‌کش‌های پس‌رویشی	۶/۴۴ ^b	۱۱/۷۷ ^b	۲/۹۷۰ ^b	۳۵۳/۶۸ ^b	۱۸/۵۵۹ ^b	۲۴۱/۸۷۴ ^b	۹/۸۸ ^b
حشره‌کش‌ها	۶/۸۷ ^a	۱۲/۵۳ ^a	۲/۸۹۹ ^b	۳۶۹/۶۷ ^a	۱۸/۱۱۶ ^c	۲۵۷/۸۷۱ ^a	۳/۹۲ ^d
کنه‌کش‌ها	۶/۸۴ ^a	۱۲/۴۲ ^a	۲/۸۹۵ ^b	۳۶۶/۵۴ ^a	۱۸/۱۰۳ ^c	۲۵۴/۷۳۹ ^a	۵/۰۹ ^c
LSD (۰/۰۵)	۰/۱۸	۰/۳۲	۰/۰۵	۱۲/۷	۰/۳۰	۱۲/۳	۰/۸۷

*توواکرون که دارای تأثیر توام حشره‌کشی و کنه‌کشی می‌باشد در هر دو گروه حشره‌کش‌ها و کنه‌کش‌ها لحاظ شده است.
* در هر ستون میانگین‌های دارای حروف مشترک فاقد اختلاف معنی‌دار در سطح ۵ درصد براساس آزمون LSD هستند.

مقایسه بین گروه‌های مختلف آفت‌کش‌ها نیز نشان می‌دهد که میانگین N درصد و PR درصد بافت گیاهی در گروه علف‌کش‌های قبل از کاشت (ترفلان و سونالان) به‌طور معنی‌داری بیش از علف‌کش‌های پس‌رویشی، حشره‌کش‌ها و کنه‌کش‌ها می‌باشد اما بین این سه گروه از نظر دو صفت مورد بحث اختلاف معنی‌داری وجود ندارد (جدول ۳).

مقایسه میانگین‌های سطوح مختلف مصرف آفت‌کش‌ها نیز حاکی از آن است که برخلاف ماده خشک، با افزایش مقدار مصرف آفت‌کش‌ها N درصد و PR درصد افزایش یافته است. میانگین N درصد و PR درصد در تیمارهای مصرف آفت‌کش‌ها به‌میزان دو برابر مقدار توصیه شده به‌طور معنی‌داری بیشتر از شاهد و مقدار توصیه شده، و در مقدار توصیه شده بیشتر از شاهد بود. هم‌چنین، میانگین N درصد و PR درصد در رقم ویلامز - که ماده خشک بیشتری داشت - به‌طور معنی‌داری کمتر از رقم سحر بود.

مقدار کل نیتروژن و نیتروژن تثبیت شده در بوته: براساس تجزیه واریانس داده‌ها، هر سه فاکتور مورد بررسی در سطح احتمال یک درصد بر TN و BNF تأثیر گذاشتند. هم‌چنین، اثرات متقابل بین سطوح فاکتورهای نوع و مقدار مصرف آفت‌کش‌ها بر TN و BNF در سطح احتمال یک درصد معنی‌دار بود اما اثرات متقابل هر یک از این دو فاکتور با رقم سویا و اثرات متقابل هم‌زمان سطوح سه فاکتور آزمایش معنی‌دار نبود (جدول ۱).

جدول ۴- مقایسه میانگین‌های *وزن خشک برگ (LDW؛ گرم در بوته)، وزن خشک کل (TDW؛ گرم در بوته)، درصد نیتروژن در ماده خشک (N درصد)، مقدار کل نیتروژن در بوته (گرم در بوته؛ TN)، درصد پروتئین (PR درصد)، میزان تثبیت بیولوژیک نیتروژن (BNF؛ میلی گرم در بوته) و درصد کاهش تثبیت بیولوژیک نیتروژن نسبت به شاهد با باکتری (RBNF) تحت تأثیر مقدار مصرف آفت کش و رقم سویا.

تیمار	LDW	TDW	N درصد	TN	PR درصد	BNF	RBNF (درصد)
مقدار مصرف							
شاهد	۷/۱۴ ^a	۱۳/۰۴ ^a	۲/۸۶۳ ^c	۳۸۰/۲۱ ^a	۱۷/۸۹۵ ^c	۲۶۸/۴۰۳ ^a	
توصیه شده	۶/۴۴ ^b	۱۱/۷۵ ^b	۲/۹۶۸ ^b	۳۵۲/۵۵ ^b	۱۸/۵۵ ^b	۲۴۰/۷۴۷ ^b	۱۰/۳۰
دو برابر	۵/۶۱ ^c	۱۰/۱۴ ^c	۳/۰۹۱ ^a	۳۱۵/۷۶ ^c	۱۹/۳۲ ^a	۲۰۳/۹۶۰ ^c	۲۴/۰۱
LSD (۰/۰۵)	۰/۰۶	۰/۱۰۹	۰/۰۴۳۸	۲/۹۹۷	۰/۲۷۳۵	۲/۹۹۷۴	
رقم							
ویلیامز	۶/۹۳ ^a	۱۲/۷۵ ^a	۲/۸۵۹ ^b	۳۶۹/۴۷ ^a	۱۷/۸۶۷ ^b	۲۴۲/۱۰۷ ^a	۹/۸۰
سحر	۵/۸۷ ^b	۱۰/۵۳ ^b	۳/۰۹۰ ^a	۳۲۹/۵۵ ^b	۱۹/۳۱۰ ^a	۲۳۳/۲۹۹ ^b	۱۳/۰۸
LSD (۰/۰۵)	۰/۰۴۹	۰/۰۸۹	۰/۰۳۵۷	۲/۴۴۷	۰/۲۲۳۳	۲/۴۴۷۳	

*در هر ستون میانگین‌های دارای حروف مشترک فاقد اختلاف معنی دار در سطح ۵ درصد براساس آزمون LSD هستند.

مقدار کل نیتروژن در بوته حاصل ضرب N درصد در TDW می‌باشد. بنابراین، تغییرات TN تابع تغییرات مؤلفه‌های آن یعنی N درصد و TDW می‌باشد که از دیدگاه ریاضی با آن رابطه مستقیم دارند. با این حال، بایستی در این رابطه به دو نکته مهم توجه داشت. اول این که به طور معمول بین سرعت رشد گیاه و همین‌طور مقدار کل ماده خشک و درصد نیتروژن بافت گیاهی رابطه معکوس برقرار است که یافته‌های این تحقیق نیز آن را تأیید می‌کنند و دوم این که تغییرات درصد نیتروژن تحت تأثیر عوامل مختلف بسیار کمتر از تغییرات تولید ماده خشک است. در این آزمایش، اختلاف بین کمترین و بیشترین مقدار N درصد در آفت کش‌های مختلف برابر حدود ۰/۳ بود در حالی که تغییرات TDW از ۸/۹۶ تا ۱۳/۰۴ بود که اختلافی بیش از ۴ واحد را بین کمترین و بیشترین مقدار نشان می‌دهد. به همین دلیل، با توجه به بیشتر بودن تغییرات ماده خشک و بزرگ‌تر بودن اعداد مربوط به آن نسبت به N درصد، TN در تیمارهایی که ماده خشک کل بیشتری داشتند بیش از بوته‌هایی بود که در آن‌ها درصد نیتروژن بافت گیاهی بالاتر بود. بر این اساس، کمترین TN برای ترفلان و سونالان ثبت گردید. در مقابل، بیشترین TN برای گلانت سوپر (۳۷۹/۶۹ میلی گرم) و آدمیرال (۳۷۹/۶۶ میلی گرم) ثبت گردید که از این نظر با شاهد اختلاف معنی داری نداشتند.

برای محاسبه BNF از روش تفاضل نیتروژن (هاردسون و دانسون، ۱۹۹۳) استفاده شد. از آنجایی که در هر تیمار، BNF از طریق کسر TN در آن تیمار از یک عدد ثابت (TN در شاهد بدون باکتری و

آفت‌کش) محاسبه شد، نتایج تجزیه واریانس و همین‌طور مقایسه‌های میانگین‌های BNF به‌طور کامل مشابه TN می‌باشد. به‌طور کلی، BNF در تیمارهای انواع آفت‌کش‌ها از ۱۷۳/۷۷۲ میلی‌گرم در بوته در تیمار ترفلان تا ۲۶۷/۸۸۹ میلی‌گرم در تیمار گالانت سوپر متغیر بود. مقایسه میانگین‌ها حاکی از آن است که مصرف گالانت سوپر و آدمیرال هیچ‌گونه تأثیر سویی بر BNF نداشته و BNF در این تیمارها با شاهد (مایه‌زنی شده) به لحاظ آماری یکسان بوده است. میانگین BNF در تیمارهای مصرفی کنه‌کش‌های اومایت و نئورون، و حشره‌کش دورسبان به لحاظ آماری کمتر از شاهد و دو آفت‌کش قبلی (گالانت سوپر و آدمیرال) بود اما بین میزان تثبیت بیولوژیک نیتروژن در این سه تیمار تفاوت معنی‌داری مشاهده نشد. حشره‌کش - کنه‌کش نوواکرون و علف‌کش‌های پس‌رویشی بازاگران و فوزیلید به‌ترتیب با ۲۴۷/۱۹، ۲۳۹/۸۰ و ۲۱۷/۹۳ میلی‌گرم BNF پس از سه آفت‌کش یاد شده قرار داشته و از نظر این صفت با یکدیگر و با سایر آفت‌کش‌ها اختلاف معنی‌داری داشتند. و بالاخره مصرف علف‌کش‌های پیش از کاشت ترفلان و سونالان بیشترین کاهش BNF را در پی داشته (جدول ۲) و این دو علف‌کش به‌ترتیب کاهشی معادل ۳۵/۲۶ و ۳۰/۳۳ درصد را نسبت به شاهد موجب گردیدند که بسیار قابل تأمل می‌باشد. ترتیب آفت‌کش‌های مورد آزمایش از نظر میزان BNF را می‌توان به‌صورت زیر نشان داد:

ترفلان > سونالان > فوزیلید > بازاگران > نوواکرون > اومایت = دورسبان = نئورون > آدمیرال = گالانت سوپر
 نتیجه مقایسه میانگین‌های TN و BNF در چهار گروه آفت‌کش مورد مطالعه نیز کاملاً مشابه TDW می‌باشد. بدین ترتیب که میانگین TN و BNF در دو گروه حشره‌کش‌ها و کنه‌کش‌ها یکسان و به‌طور معنی‌داری بیش از هر دو گروه علف‌کش‌ها، و در گروه علف‌کش‌های پس‌رویشی بیش از علف‌کش‌های پیش از کاشت بود (جدول ۳). میزان کاهش BNF نسبت به شاهد با باکتری در گروه علف‌کش‌های پیش از کاشت ۳۲/۷۹ درصد، در گروه علف‌کش‌های پس‌رویشی ۹/۸۸ درصد، در گروه حشره‌کش‌ها ۳/۹۲ درصد و در گروه کنه‌کش‌ها ۵/۰۹ درصد برآورد گردید.

مصرف آفت‌کش‌ها به‌مقدار توصیه شده، TN و BNF را به‌طور معنی‌داری کاهش داد و این کاهش با افزایش میزان مصرف آفت‌کش‌ها به دو برابر مقدار توصیه شده تشدید گردید. هنگامی که آفت‌کش‌ها به‌میزان توصیه شده مصرف شدند BNF حدود ۱۰ درصد نسبت به شاهد کاهش یافت در حالی که مصرف آفت‌کش‌ها به‌میزان دو برابر مقدار توصیه شده کاهشی معادل ۲۴ درصد را در BNF موجب گردید که درخور توجه می‌باشد. هم‌چنین TN و BNF در رقم ویلامز به‌ترتیب ۳۶۹/۴۷ و ۲۴۲/۱۱ میلی‌گرم برآورد گردید که به‌طور معنی‌داری بیشتر از رقم سحر با ۳۲۹/۵۵ و ۲۳۳/۳۰ میلی‌گرم نیتروژن در بوته می‌باشد (جدول ۴).

جدول ۵- مقایسه میانگین‌های اثرات متقابل بین نوع آفت‌کش و مقدار مصرف آفت‌کش بر وزن خشک کل (TDW؛ گرم در بوته)، درصد نیتروژن در ماده خشک (N درصد)، مقدار کل نیتروژن در بوته (گرم در بوته؛ TN)، درصد پروتئین (PR درصد)، میزان تثبیت بیولوژیک نیتروژن (BNF؛ میلی گرم در بوته) و درصد کاهش تثبیت بیولوژیک نیتروژن نسبت به شاهد با باکتری (RBNF) در سویا.

مقدار مصرف نوع آفت‌کش	TDW	N درصد	TN	PR درصد	BNF	RBNF (درصد)
شاهد	۱۳/۰۴	۲/۸۶۳	۱۳/۸۹۵	۳۸۰/۲۱	۲۶۸/۴۰	
توصیه شده						
ترفلان	۸/۳۷ ^e	۳/۲۷ ^a	۲۰/۴۲ ^a	۲۷۹/۷۱ ^e	۱۶۷/۹۱ ^d	۳۷/۴۴
سونلان	۸/۷۳ ^d	۳/۲۳ ^b	۲۰/۱۹ ^b	۲۸۸/۱۷ ^d	۱۷۶/۳۶ ^d	۳۴/۲۹
گلانت سوپر	۱۲/۹۹ ^a	۲/۸۷ ^{de}	۱۷/۹۲ ^{de}	۳۷۹/۴۶ ^a	۲۶۷/۶۶ ^a	۰/۲۸
فوزیلید	۱۰/۲۵ ^c	۳/۰۹ ^c	۱۹/۳۳ ^c	۲۹۳/۲۵ ^c	۴۹/۲۱۳ ^c	۲۰/۴۶
بازاگران	۱۳/۰۰ ^a	۲/۸۷ ^{de}	۹۲/۱۷ ^{de}	۵۹/۳۷۹ ^a	۷۹/۲۶۷ ^a	۰/۲۳
نواکرون	۱۲/۱۳ ^b	۲/۸۸ ^{de}	۱۸/۰۲ ^{de}	۳۵۴/۸۹ ^b	۲۴۳/۰۸ ^b	۹/۴۳
آدمیرال	۱۲/۹۸ ^a	۲/۸۹ ^d	۱۸/۰۴ ^{de}	۳۷۹/۴۲	۲۶۷/۶۲ ^a	۰/۲۹
دورسبان	۱۳/۰۱ ^a	۲/۸۶ ^e	۱۷/۹۰ ^e	۳۷۹/۶۹ ^a	۲۶۷/۸۸ ^a	۰/۱۹
اومایت	۱۳/۰۱ ^a	۲/۸۶ ^e	۱۷/۹۰ ^e	۳۷۹/۵۹ ^a	۲۶۷/۷۹ ^a	۰/۲۳
نتورون	۱۳/۰۱ ^a	۲/۸۶ ^e	۱۷/۹۰ ^e	۳۷۹/۶۹ ^a	۲۶۷/۸۸ ^a	۰/۱۹
LSD (۰/۰۵)	۰/۱۴	۰/۰۲۲	۰/۱۳	۳/۲	۹/۶	
دو برابر						
ترفلان	۵/۴۸ ^l	۳/۴۹ ^a	۲۱/۸۰ ^a	۱۹۶/۸۱ ^h	۸۵/۰۱ ^h	۶۸/۳۲
سونلان	۶/۴۹ ⁱ	۳/۳۸ ^b	۲۱/۱۶ ^b	۲۲۸/۰۲ ^g	۱۱۶/۲۱ ^g	۵۶/۷۰
گلانت سوپر	۱۳/۰۰ ^a	۲/۸۶ ^h	۱۷/۹۰ ^h	۳۷۹/۴۱ ^a	۲۶۷/۶۱ ^a	۰/۲۹
فوزیلید	۸/۵۳ ^h	۳/۲۶ ^c	۲۰/۳۴ ^c	۲۸۳/۷۱ ^d	۱۷۱/۹۱ ^f	۳۵/۹۵
بازاگران	۹/۰۱ ^g	۳/۱۹ ^d	۱۹/۹۲ ^d	۲۹۵/۰۲ ^e	۱۸۳/۲۱ ^e	۳۱/۷۴
نواکرون	۱۱/۰۹ ^f	۳/۰۰ ^e	۱۸/۷۷ ^e	۳۴۱/۸۹ ^f	۲۳۰/۰۸ ^d	۱۴/۲۸
آدمیرال	۱۲/۵۸ ^b	۲/۹۵ ^f	۱۸/۴۴ ^f	۳۷۹/۳۵ ^a	۲۶۷/۵۵ ^a	۰/۳۱
دورسبان	۱۱/۸۲ ^d	۲/۹۱ ^g	۱۸/۱۹ ^g	۳۵۱/۲۲ ^c	۲۳۹/۵۲ ^{bc}	۱۰/۷۶
اومایت	۱۱/۲۵ ^e	۲/۹۹ ^e	۱۸/۶۹ ^e	۳۴۴/۱۳ ^d	۲۳۲/۳۲ ^{cd}	۱۳/۴۴
نتورون	۱۲/۱۸ ^c	۲/۸۸ ^h	۱۷/۹۷ ^h	۳۵۸/۰۸ ^b	۲۴۶/۲۸ ^b	۸/۲۴
LSD (۰/۰۵)	۰/۱۰	۰/۰۳۳	۰/۲۱	۳/۴	۸/۳	۱/۲۰۰

* در هر ستون میانگین‌های دارای حروف مشترک فاقد اختلاف معنی‌دار در سطح ۵ درصد براساس آزمون LSD هستند.

نتایج و بحث

نتایج این مطالعه مبنی بر تأثیر متفاوت آفت‌کش‌های مختلف بر رشد و صفات مرتبط با TN و BNF با نتایج بسیاری از محققان دیگر (برای نمونه، چامبر و مانترز، ۱۹۸۲؛ مالیک و تسفای، ۱۹۸۵؛ مدهاوی و همکاران، ۱۹۹۳؛ ردی، ۲۰۰۱؛ کینگ و همکاران، ۲۰۰۱؛ فاکس و همکاران، ۲۰۰۷) مطابقت دارد. مدهاوی و همکاران (۱۹۹۳) نیز اثر آفت‌کش‌های گوناگون بر رشد و بازدهی ویژگی‌های هم‌زیستی سه گونه رایزوبیوم را در شرایط گلخانه بررسی و اثرات منفی آفت‌کش‌های مورد بررسی بر رشد و BNF را گزارش کردند. یافته‌های ایشان نیز همچون مطالعه حاضر حاکی از تأثیر منفی بیشتر علف‌کش‌ها بر رشد و BNF در مقایسه با قارچ‌کش‌ها و حشره‌کش‌ها بود.

یافته‌های این مطالعه نشان می‌دهد که تأثیر منفی علف‌کش‌های قبل از کاشت (ترفلان و سونالان) بر تمامی صفات مورد مطالعه از جمله تثبیت بیولوژیک نیتروژن از سایر گروه‌های آفت‌کش‌های مورد مطالعه بیشتر بوده است. شاید بتوان دلیل تأثیر منفی بیشتر علف‌کش‌های مذکور بر صفات مورد بررسی را به تماس مستقیم علف‌کش‌های پیش از کاشت با باکتری‌های هم‌زیست گیاه (گراهام و همکاران، ۱۹۸۰؛ چامبر و مانترز، ۱۹۸۲) و یا تأثیر مخرب‌تر این دو علف‌کش بر گیاه میزبان (پترز و بن زبیب، ۱۹۷۹؛ گار، ۱۹۸۰) دانست. یادآور می‌گردد که در تحقیقات متعدد تأثیر منفی علف‌کش‌های خانواده دی‌نیترو آنیلین‌ها شامل ترفلان و سونالان - که ویژگی‌هایشان بسیار شبیه به هم است - بر تقسیم سلولی در بافت‌های مریستمی، رشد ریشه و تشکیل ریشه‌های جدید بسیاری از گونه‌های گیاهان زراعی از جمله سویا به اثبات رسیده است که این می‌تواند فعالیت‌های عادی ریشه را مختل نموده و بر کلیه صفات مرتبط تأثیر منفی بگذارد. در مطالعه مالیک و تسفای (۱۹۸۵) نیز بیشترین اثرات منفی بر صفات مرتبط با رشد و BNF مانند برگ‌بندی، احیای استیلن، مقدار نیتروژن کل و رشد ریشه و بخش هوایی سویا برای علف‌کش‌ها و کمترین اثرات منفی برای قارچ‌کش‌ها ثبت گردید. حشره‌کش‌های مورد مطالعه ایشان به لحاظ تأثیر بر صفات یاد شده بینابین دو گروه دیگر قرار داشتند. پاجیولو و همکاران (۲۰۰۸) تأثیر منفی آرسنیک بر هم‌زیستی سینوریزوبیوم - یونجه را ناشی از خسارت آرسنیک به تارهای کشنده (محل سرایت باکتری به میزبان) و کاهش ناحیه نفوذ باکتری دانستند. ایشان اظهار داشتند که پس از تشکیل گره، آرسنیک بر نمو بعدی گره اثر نداشت اما در بوته‌های تیمار شده پیری زودرس گره اتفاق افتاد. نتایج مطالعه ایشان نیز به‌ویژه در مورد علف‌کش‌ها و بعضی از حشره‌کش‌ها حاکی از افزایش اثرات منفی آفت‌کش‌ها با افزایش مقدار مصرف آن‌ها، و

هم‌چنین متفاوت بودن حساسیت صفات مورد بررسی به انواع و مقادیر مصرف آفت‌کش‌ها بود. با این حال، در مطالعه رنی و دوبتز (۱۹۸۴) هیچ‌یک از قارچ‌کش‌ها و علف‌کش‌های مورد مطالعه در هنگام مصرف به مقدار توصیه شده بر BNF تأثیر نگذاشتند. در مطالعه پروستکو و مید (۱۹۹۳) مصرف بازاگران نه تنها بر BNF اثر منفی نداشت بلکه موجب افزایش گره‌بندی در ریشه و مقدار نیتروژن گیاه شد. همانند مطالعه حاضر، نتایج مطالعات بوهلر و همکاران (۱۹۹۲) و فرر و همکاران (۱۹۸۶) نیز حاکی از تأثیر منفی تعدادی از علف‌کش‌ها، حشره‌کش‌ها و کنه‌کش‌ها بر BNF بود. مطالعات یاد شده نیز نشانگر تأثیر متفاوت آفت‌کش‌های مختلف و هم‌چنین متفاوت بودن حساسیت صفات گیاهی و باکتریایی مختلف نسبت به انواع آفت‌کش‌ها بودند. برای مثال، در موارد متعددی آفت‌کش‌ها بر ویژگی‌های مرتبط با BNF اثر گذاشتند در حالی که تأثیر معنی‌داری بر عملکرد دانه نداشتند.

علاوه بر این، نتایج مقایسه میانگین‌های TN و BNF در تیمارهای مصرف آفت‌کش‌های مختلف مؤید این نظر می‌باشد که تأثیر آفت‌کش‌های متعلق به یک گروه خاص مانند علف‌کش‌ها می‌تواند کاملاً با یکدیگر متفاوت باشد همچنان که تأثیر علف‌کش پس‌رویشی گالانت سوپر بر صفات اندازه‌گیری شده در این مطالعه با سایر علف‌کش‌ها متفاوت بوده و این علف‌کش حتی در مقدار مصرف دو برابر مقدار توصیه شده در مورد هیچ‌یک از صفات با شاهد تفاوت معنی‌داری نداشت و به همین دلیل نمی‌توان براساس مقایسه‌های گروهی با قاطعیت، گروه خاصی از آفت‌کش‌ها را کاملاً بی‌خطر و گروهی دیگر را کاملاً خسارت‌زا قلمداد نمود. از این‌رو، در این‌گونه مطالعات مقایسه‌های گروهی می‌تواند گمراه‌کننده بوده و به تصمیم‌گیری نادرست منتهی شود.

معنی‌دار بودن اثر متقابل بین سطوح دو فاکتور نوع و مقدار مصرف آفت‌کش در رابطه با TN و BNF در بوته حاکی از آن است که تأثیر افزایش مقدار مصرف آفت‌کش‌های مورد آزمایش بر صفات یاد شده متفاوت بوده است. براساس نتایج مقایسه‌های میانگین‌های اثرات متقابل نوع و مقدار مصرف آفت‌کش در رابطه با TN و BNF می‌توان آفت‌کش‌های مورد آزمایش را به سه گروه تقسیم نمود؛ گروه اول، آفت‌کش‌هایی که مصرف آن‌ها حتی به میزانی بیش از مقدار توصیه شده (تا دو برابر) بر TN و NF تأثیر منفی ندارد. این گروه شامل علف‌کش پس‌رویشی گالانت سوپر و حشره‌کش آدمیرال می‌باشد که هر دو در گروه آفت‌کش‌های سیستمیک قرار دارند. گروه دوم شامل علف‌کش پس‌رویشی بازاگران، حشره‌کش دورسبان و کنه‌کش‌های اوامیت و نثورن می‌باشد که مصرف آن‌ها به میزان توصیه شده بر TN و BNF تأثیر منفی ندارد اما در صورت مصرف به میزان بیش از مقدار توصیه شده (دو

برابر) موجب کاهش TN و BNF می‌شوند. این نتیجه، اهمیت رعایت توصیه‌های فنی در رابطه با مقدار مصرف آفت‌کش‌ها را به‌خوبی نشان می‌دهد. و بالاخره گروه سوم آفت‌کش‌هایی را در بر دارد که حتی در صورت مصرف به‌میزان توصیه شده، بر TN و BNF تأثیر منفی خواهند داشت. علف‌کش‌های پیش‌کاشتی ترفلان و سونالان، علف‌کش پس‌رویشی فوزیلید و حشره‌کش-کنه‌کش نوواکرون در این گروه قرار می‌گیرند که از پرمصرف‌ترین آفت‌کش‌ها در مزارع سویا هستند اما در صورت تأیید نتایج مطالعه حاضر توسط مطالعات تکمیلی بایستی در مصرف آن‌ها تجدید نظر شده و آفت‌کش‌های مناسب بی‌خطر یا کم‌خطرتری را جایگزین آن‌ها نمود.

سپاسگزاری

بدین وسیله از سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی استان گلستان به‌خاطر تأمین هزینه‌های اجرای این طرح پژوهشی و همکاری صمیمانه در مدت اجرای آن، و از حوزه معاونت پژوهشی دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان به‌خاطر پیگیری امور اداری تصویب و اجرای طرح صمیمانه سپاسگزاری می‌نمایم.

منابع

1. Bollich, P.K., Dunigan, E.P., Kitchen, L.M., and Taylor, V. 1988. The influence of trifluralin and pendimethalin on nodulation, N_2 (C_2H_2) fixation, and seed yield of field-grown soybeans (*Glycine max*). Weed Science, 36: 15-19.
2. Buhler, D.D., Gunsolus, J.L., and Raston, D.F. 1992. Integrated weed management techniques to reduce herbicide inputs in soybean. Agron. J. 84: 973-978.
3. Chamber, M.A., and Montes, F.J. 1982. Effects of some seeds disinfectants and methods of rhizobial inoculation on soybeans (*Glycine max* L.) Merr. Plant Soil, 66: 353-360.
4. Curley, R.L., and Burton, J.C. 1975. Compatability of *Rhizobium japonicum* with chemical seed protectants. Agron. J. 67: 807-808.
5. Duke, S.O., Rimando, A.M., Pace, P.F., Reddy, K.N., and Smeda, R.J. 2003. Isoflavone glyphosate and aminomethylphosphonic acid levels in seeds of glyphosate-treated, glyphosate resistant soybean. J. Agric. Food Chem. 51: 340-344.
6. Dunigan, E.P., Frey, J.P., Allen, L.D., and McMahon, A. 1972. Herbicidal effects of the nodulation of (*Glycine max* L.) Merr.). Agron. J. 64: 806-808.

7. Fehr, W.R., and Caviness, C.E. 1980. Stages of soybean development. Iowa Crop Ext. Serr. Agric. Home Econ. Expe. Stn. Spc. Rep. 80.
8. Ferrer, N.R., Gonzales-Lopez, J., and Ramos-Cormentazana, A. 1986. Effect of some herbicides on the biological activity of *Azetobacter vinelandii*. Soil Bioll. Biochem. 18: 236-238.
9. Fox, J.E., Gullidge, J., Engelhaupt, E., Burow, M.E., and McLachlan, J.A. 2007. Pesticides reduce symbiotic efficiency of nitrogen-fixing rhizobia and host plants. PNAS, 104: 24. 10282-10287.
10. Graham, P.H., Ocampo, G., Ruiz, L.D., and Duque, A. 1980. Survival of *Rhizobium phaseoli* in contact with chemical seed protectants. Agron. J. 72: 625-627.
11. Gaur, A.C. 1980. Effect of pesticides on symbiotic nitrogen fixation by legumes. Indian J. Microbiology, 20: 362-370.
12. Hardarson, G., and Danson, S.K.A. 1993. Methods for measuring biological nitrogen fixation in grain legumes. Plant and Soil, 152: 19-23.
13. King, A.C., Purcell, L.C., and Vories, E.D. 2001. Plant growth and nitrogenase activity of glyphosate-tolerant soybean in response to glyphosate applications. Agron. J. 93: 179-186.
14. Kust, C.A., and Strukmeyer, B.E. 1971. Effect of trifluralin on growth, nodulation and anatomy of soybeans. Weed Sci. 19: 147-152.
15. Madhavi, B., Anand, C.S., Bharathi, A., and Polasa, H. 1993. Effect of pesticides on growth of rhizobia and their host plants during symbiosis. Biomed. Environ. Sci. 6: 1. 89-94.
16. McRae, I.C., and Alexander, M. 1965. Microbiology degradation of selected herbicides in soil. J. Agric. Food Chem. 13: 72-76.
17. Mallik, M.A.B., and Tesfai, K. 1985. Pesticidal effect on soybean-rhizobia symbiosis. Plant and Soil, 85: 33-41.
18. Martenson, A.M., and Nilsson, A.K. 1989. Effects of chlorsulfuron on *Rhizobium* grown on pure culture and in symbiosis with alfalfa (*Medicago sativa*) and red clover (*Trifolium pratense*). Weed Science, 37: 445-450.
19. Pajuelo, E., Rodríguez-Llorente, I.D., Dary, M., and Palomares, A.J. 2008. Toxic effect of arsenic on Sinorhizobium- *Medicago sativa* symbiotic interaction. Environ. Pollut. 154: 2. 203-211.
20. Parker, M.B., and Dowler, C.C. 1976. Effects of nitrogen with trifluralin and vernolate on soybeans. Weed Science, 24: 131-133.
21. Peters, E.J., and Ben Zbiba, M. 1979. Effects of herbicides on nitrogen fixation on alfalfa (*Medicago sativa*) and red clover (*Trifolium pratense*). Weed Science, 27: 18-21.
22. Prostko, E.P., and Mead, J.A. 1993. Reduced rates of post-emergence herbicides in conventional soybeans (*Glycine max* L.) Merr.). Weed Technol. 7: 365-369.

23. Rennie, R.J., and Dubetz, S. 1984. Effect of fungicides and herbicides on nodulation and N₂ fixation in soybean fields lacking indigenous *Rhizobium japonicum*. *Agron. J.* 76: 451-454.
24. Reddy, K.N. 2001. Glyphosate resistant soybean as a weed management tool: Opportunities and challenges. *Weed Biol. Manage.* 1: 193-202.
24. Soltani, A. 1999. Application of SAS in statical analysis. *Jahad Daneshgahi Mashad*, 144p. (In Persian)
25. Zablotowicz, R.M., and Reddy, K.N. 2004. Impact of Glyphosate on the Bradyrhizobium japonicum Symbiosis with Glyphosate-Resistant Transgenic Soybean. *J. Environ. Qual.* 33: 825-831.

Gorgan University of Agricultural
Sciences and Natural Resources

J. of Plant Production, Vol. 16(1), 2009
www.gau.ac.ir/journals

Effects of Type and Application Rate of Some Widely-Used Pesticides on Growth and Biological Nitrogen Fixation in Soybean

***E. Zeinali¹, A. Soltani², S. Galeshi² and M. Nabavi Mahalli³**

¹Instructor, Dept. of Agronomy, Gorgan University of Agricultural Sciences and Natural Resources, ²Prof., Dept. of Agronomy, Gorgan University of Agricultural Sciences and Natural Resources, ³Former M.Sc. student, Dept. of Agronomy, Gorgan University of Agricultural Sciences and Natural Resources

Abstract

This experiment was carried out to evaluate the effects of some widely-used pesticides in Golestan province on the growth and biological nitrogen fixation (BNF) in soybean (*Glycine max* (L.) Merr.). Pot experiment consisted of 10 pesticides, two pesticide application rates (recommended and twice recommended rate) and 2 soybean cultivars (a determinate and an indeterminate). A factorial arrangement at a randomized complete block design with 8 replications was used. Results showed that the effects of three factors on total dry weight (TDW), leaf dry weight (LDW), nitrogen (N%), protein (P%), total nitrogen (TN), and BNF per plant were significant ($P=0.01$). Pesticide kind and application rate had significant interactions on evaluated traits. Based on findings, pesticides used in this study can be divided into three groups; a) Super gallant (a post-emergence herbicide) and Admiral (an insecticide) that had no significant effects on BNF and TN even when applied in twice recommended rate, b) Basagran (post-emergence herbicide), Dursban (insecticide), Omite and Neorun (acaricides) that had no significant effect on BNF and TN when used in recommended rate, but their effects on BNF and TN were significant when applied in twice recommended rate, c) Two pre-plant herbicides (Treflan and Sonalan), a post-emergence herbicide (Fusilade) and a acari- insecticide (Novacron) that had significant effects on BNF and TN independent of application rate. These findings emphasize the importance of selected pesticide kind and application rate. Also, TDW, LDW, TN and BNF in indeterminate cultivar (Williams) was significantly more than determinate cultivar (Sahar).

Keywords: Pesticide, Biological Nitrogen Fixation, Growth, Soybean

* Corresponding Author; Email: e.zeinali@yahoo.com